

Arrest

nr. 159 032 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 september 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ACHTERHOF, die loco advocaat A. VAN DROOGENBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2014 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 5 januari 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Bij arrest nr. 145 067 van 8 mei 2015 werd de bevelscomponent besloten in de in punt 1.2. bedoelde beslissing vernietigd.

1.4. Op 15 juni 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.“

1.5. Op 17 augustus 2015 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarna verzoekster in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, geldig tot 17 februari 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Luidens artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Het belang waarvan de verzoekende partij blijf dient te geven, moet niet enkel bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep, doch moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 4 december 2006, nr. 165.506).

2.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ingevolge een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op 17 augustus 2015 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en dat dit gegeven niet verenigbaar is met het bestaan van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat moet worden beschouwd als minstens impliciet ingetrokken. In deze omstandigheden is er geen belang meer bij het bestrijden van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid en stelt dat zij het nuttig achtte om het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten, daar dit later kan worden aangegrepen voor het opleggen van een inreisverbod. De verwerende partij is het niet eens met de stelling van de Raad en verwijst hiervoor naar het gestelde in de nota”.

2.4. Door zich te dezen te gedragen naar de wijsheid van de Raad ontkent de verzoekende partij niet dat zij geen belang meer heeft bij het beroep, dit voor zover effectief blijkt dat de bestreden beslissing moet worden beschouwd als zijnde impliciet ingetrokken.

2.5. De verwerende partij bevestigt in haar nota het gestelde in punt 1.5. De verwerende partij is voorts van oordeel dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij het beroep omdat de bestreden beslissing niet als impliciet ingetrokken mag worden beschouwd. In de nota met opmerkingen kan het volgende gelezen worden in dit verband:

“Het feit dat verzoekster thans in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie doet geen afbreuk aan het bestaan van de bestreden beslissing. Het attest van immatriculatie werd afgeleverd omdat verzoekster een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en heeft tot gevolg dat voor de duur van het attest van immatriculatie, verzoekster het grondgebied niet dient te verlaten. Het attest van immatriculatie verleent verzoekster echter geen verblijfsrecht. De Raad van State oordeelde in arrest nr. 221.518 van 26.11.2012 dat een attest van immatriculatie niet kan worden aanzien als het verlenen van een tijdelijk verblijfsrecht (“qu’une telle attestation indique seulement que l’étranger est provisoirement inscrit au registre des étrangers en

attente d'une décision quant à la demande de séjour qu'il a introduite"). Het bevel om het grondgebied te verlaten kon wel degelijk genomen worden op grond van artikel 7 §1, 2° van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster nadien in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie doet geen afbreuk aan de geldig genomen beslissing, wel aan de uitvoerbaarheid van het bevel voor de duur van de geldigheid van het Al. "

2.6. Het attest van immatriculatie is onverenigbaar met de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster op illegale wijze in het Rijk verblijft omdat *"het legaal verblijf in België is verstreken"*. Het attest van immatriculatie houdt een tijdelijk verblijfsrecht in waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient beschouwd te worden (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Het werd afgegeven op grond van artikel 52, §1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het gaat gepaard met de inschrijving in het vreemdelingenregister. Het gegeven dat het slechts handelt om een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een definitieve beslissing aangaande de vestigingsaanvraag, neemt niet weg dat de houder ervan voorlopig het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. De duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet werd ingetrokken door het attest van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is voor de duur van de geldigheid van het attest van immatriculatie. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus beschermt het de verzoekende partij niet tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat het gegeven werd, rechtsgeldig was of niet. De Raad merkt hierbij nog op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren met als wettelijke grondslag artikel 7 van de Vreemdelingenwet in geval van een gebeurlijke negatieve beslissing inzake de in punt 1.5. bedoelde vestigingsaanvraag. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, kan de verwerende partij er niet meer naar teruggrijpen en dus is er geen grond voor de vrees van de verzoekende partij dat de verwerende partij alsnog zou kunnen teruggrijpen naar de bestreden beslissing om een inreisverbod op te leggen.

2.7. Het beroep is onontvankelijk wegens een gebrek aan belang, gelet op het feit dat de bestreden beslissing als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd.

2.8. Om deze reden dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, omdat naar haar oordeel de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het feit dat het te dezen handelt om een impliciete intrekking past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA